HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

תלמוד לומר [1] וכל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה א] איש כאחיו יכול לא א) יחלקו מנחות כנגד זבחים שלא קמו תחתיהן בדלות אבל יחלקו מנחות כנגד עופות שהרי קמו תחתיהן בדלות תלמוד לומר וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות כנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני קמחים יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו והללו מיני דמים תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות כנגד זבחים שהללו עשייתן ביד והללו עשייתן בכלי אבל יחלקו מנחות כנגד מנחות שאלו ואלו עשייתן ביד א ת"ל [2] וכל מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מחבת כנגד מרחשת ומרחשת כנגד מחבת שזו מעשיה קשין וזו מעשיה רכין אבל יחלקו מחבת כנגד מחבת ומרחשת כנגד מרחשת ב תלמוד לומר וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים אבל יחלקו בקדשים קלים תלמוד לומר [3] איש כאחיו ואם על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק ב] ג ואפילו בעל מום ד ואין קטן חולק ואפילו תם ההוא מכל נפקא והא אפיקתיה לכדרבי יוסי ברבי יהודה אלא ההוא מוכל רבינא אמר אתיא מדתני לוי ג) דתני לוי ג] [4] לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמם ד] כל קרבנם לרבות ה לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא [4] מן האש כתב רחמנא קמ"ל [4] לכל מנחתם לרבות ו מנחת העומר ז ומנחת קנאות סלקא דעתך אמינא [5] ואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתיא ואידך נמי לברר קא אתיא קמ"ל [4] לכל חטאתם לרבות ח חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא קמ"ל [4] לכל אשמם לרבות ט אשם נזיר י ואשם מצורע אשם מצורע בהדיא כתיב ביה [6] כי כחטאת האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר קא אתי קמ"ל [4] אשר ישיבו כ זה גזל הגר [4] לך היא ולבניך ל שלך היא ולבניך ה] אפילו לקדש בו את האשה אמר רב הונא

שלמי

תלמוד לומר לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה אלא בין כולם יחלקו המנחות: **שלא קמו.** מנחות תחת זבחים: **בדלות.** שאין מביא מנחה אלא בדלי דלות שנאמר אם לא תמצא ידו וגו' עד ולקח שתי תורים: **שהרי קמו תחתיהן בדלות.** שהמתחייב קינין ואין לו יכול להביא מנחה: **תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן.** אם אינו ענין למנחות תנהו ענין לזבחים ועופות: **עשייתו ביד.** מליקה בציפורן: **בכלי.** בסכין: **יכול לא יחלקו** ג) **בקדשי קדשים** (א) **אבל יחלקו בקדשים קלים.** שלא יתנו חטאת כנגד אשם ולא מנחת מאפה כנגד מנחת הסולת דכולם קדשי קדשים הן אבל יחלקו בקדשים קלים כגון שלמים כנגד תודה: **תלמוד לומר איש כאחיו.** וסמיך ליה אם על תודה דמקרא נדרש לפניו ואיתקוש קדשים קלים לקדשי קדשים למנחות לענין חלוקה: **ואין קטן חולק.** אבל אוכל בחלק אביו: **ההיא.** ברייתא שאין חולקין: **מכל נפקא.** וכל מנחה בלולה בשמן (ויקרא ז): **הא אפיקתיה.** לכל מנחה בלולה לעיל בפ' כל המנחות ו] (דף סג.) לכדרבי יוסי בר' יהודה דאמר מה כל האמור למטה שני מינין: **ההוא מוכל נפקא.** ברייתא מכל ד) והא דאם אינו ענין כו' תנהו ענין לחריבה של שעורין נפקא לי' ממנחה: **לרבות לוג שמן של מצורע.** שהשיריים שמשתייר משל בהזאות הוו לכהן: **מן האש כתיב.** דדבר שממנו לאישים הוא דשיריים לכהנים אבל לוג שאין ממנו לאישים אימא לא ליהוי לכהן ה) [להכי] כתב לכל קרבנם: **לרבות מנחת העומר ומנחת קנאות.** שנקמצו ושיריים לכהנים ומריבוי ו) אתיא דנקמצות ושיריים לכהנים: **והאי.** מנחת העומר להתיר חדש אתיא: **ואידך.** מנחת קנאות: **לברר.** עון אתיא ולא לכפרה אימא לא יהו שיריה נאכלין קמשמע לן: **לרבות חטאת העוף.** שנאכלת לכהנים: **נבילה היא.** משום מליקה ולא תאכל קמשמע לן: **להכשיר** ז] **אתי.** ליחול ז) עליה נזירות טהרה ולא יהא נאכל: **זה גזל הגר.** דכתיב (במדבר ה) אם אין לאיש גואל האשם המושב לכהן זה הקרן שאם גזל את הגר ומת הגר ורוצה להחזיר גזילו ואין לו יורשין יחזירנו לכהנים ויביא קרבן אשם על השבועה שכפר ונשבע לו: **שלך הם.** כל הני דמתרבו מהאי קרא: **לקדש בו.** כדאמר (קידושין דף נג: ע"ש) המקדש בחלקו בקדשי קדשים מקודשת ח):

רש"י כת"י

לכל בני אהרן. משמע כולם יאכלו ממנה: **שלא קמו.** מנחות תחת זבחים בדלות דמי שנתחייב עולה או חטאת אין מביא תחתיה מנחה אבל מביא תחתיה תורים: מנחות קמו תחת עופות דכתיב בויקרא [ה] ואם לא תשיג ידו לשתי תורים: **לכל בני אהרן תהיה.** אכולה קרא קאי: **ת"ל על מחבת.** מרבויא דקרא דהא ממילא ידענא דמחבת כשאר מנחות ואם אינו ענין לה תנהו לזבחים ועופות: **יכול לא יחלקו בקדשי קדשים.** כגון חטאת כנגד חטאת ואשם כנגד אשם: **אבל יחלקו.** שלמים כנגד שלמים דהא לא גלי קרא [אלא] גבי מנחה דקדשי קדשים היא: **ת"ל איש כאחיו.** וסמיך ליה אם על תודה: **איש.** איש כאחיו: **מוכל.** מרבוי דוי"ו: **אתיא.** למנחת העומר וקנאות דשיריהם נאכלים מדתני לוי: **לרבות לוג שמן של מצורע.** שיהא מה שנשאר מן ההזאות נאכל לכהנים: **סד"א מן האש.** וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש והאי לאו ממותר אישים הוא: **אשר כופר בהם.** ודרשינן כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים ט) הילכך מידי דכפרה [אכלי] כהנים אבל הנך לא: **אלא אשם נזיר.** [שיהא] נאכל כאשם מצורע: **להכשיר אתי.** לתגלחת ולטומאה למתים ומידי דלאו לכפרה לא [אכלי] כהנים קמ"ל: **זה גזל הגר.** דכתיב [במדבר ה] האשם המושב לה' לכהן ואמרי' בבבא קמא בהגוזל קמא [קי.] דבגזל הגר הכתוב מדבר:

תלמוד לומר איש כאחיו. ואם על תודה כר' יהודה מוקמינן הך ברייתא בפ"ב דקידושין (דף נג: ונג.) וגרסינן התם וסמיך ליה ח] י) תודה משמע דמסמוכין דריש וקשיא דר' יהודה לא דריש סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.) והתם כ) פירשתי:

איש חולק אפילו בעל מום. לשון חולק לאו דווקא דהא קאמר אין חולקין אלא כלומר אין ל) מקפידין בו אבל חלוקה גמורה לא עבדי ליטול בשוה וכן הא דתנן בשילהי בכורים והן מתחלקין ביניהם כקדשי המקדש וכן הני דבריש טבול יום (זבחים דף צט.) לשון חלוקה לאו דווקא וקצת קשה מהא דתנן בפ' שואל (שבת דף קמח:) ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב ושמא מפני דרכי שלום בעלמא היו עושין ועוד נראה דדווקא קאמר אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו את האשה דאהכי מייתי ליה בפ"ב דקידושין (דף נג.) אי נמי י"ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה חריבה זו כנגד מנחה חריבה אחרת אבל מנחה אחת בפני עצמה מחלקין וכן זבח אחד והא דפריך התם בפרק האיש מקדש (גם זה שם) מהא דתנא הצנועים מושכין ידיהן והגרגרנין חולקין ולא משני במנחה אחת שאני משום דהתם לאו מלשון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתני' דטבול יום וממתניתין דביכורים מ) [אלא] כדפי' התם בקונטרס דס"ד דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא לט.) תניא ארבעים שנה ששימש שמעון הצדיק היתה ברכה מצויה בלחם הפנים נ) [וכל כהן שמגיעו כזית] יש אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מאירה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול כו' וכיון דהוי כפול למאי חזי ס) אלא דרך עילוי חולקין מניח חלקו לחבירו ונוטל כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו חוטף חלק חבירו ואוכלו והא דתנן במסכת סוכה (דף נו.) הנכנסין חולקין בצפון חלקו המגיעו קאמר ובעוד שהיתה בו ברכה:

והא אפיקתיה לכדר' יוסי ברבי יהודה. וא"ת והא מסקינן כולה הך סוגיא לר' שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות באות מצה (לעיל סג.) ועוד דמוקמינן להך ברייתא בקידושין (דף נג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה ט] וי"ל דדייק ע) הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך ברייתא היכי דריש: פ) **מן האש כתיב.** תימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: **זה גזל הגר.** ואתא קרא לאשמועינן כדדרשינן בהגוזל קמא (בבא קמא דף קי.) האשם המושב לה' לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ' ב"ש בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב ביה דכתיב בפרשת נשא לו יהיה ופי' שם בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב לאהרן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כתיבי ביה אלא כל הני דאתא קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר מיהו צריך לדקדק אמאי צריך לכל בכל הני לרבוינהו מדכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמזאת תורת המנחה וזאת תורת החטאת וזאת תורת האשם לא הוה ידעינן הני כדמפרש טעמא בכל חד וחד: **ואפי'** לקדש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגוזל קמא (בבא קמא ד' קט:) ובמס' ערכין בסוף המקדיש (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה' לכהן קנאו השם ונתנו לכהן שבאותו משמר על כרחין אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נג:) המקדש בחלקו

מסורת הש"ס

א) קדושין נג. תוספתא דזבחים פי"א ה"ד ע"ש, ב) לעיל נח. זבחים מד: [ע"ש כמה שינויים], ג) צ"ל בקדשי קדשים שלא יתנו כו' והשאר יש למחוק. צ"ק, ד) גי' צ"ק והא דתניהו ענין לחריבה כו', ה) צ"ק, ו) צ"ל ומהכא. צ"ק, ז) צ"ל להתחיל. צ"ק, ח) [שם איתא אינה מקודשת], ט) [פסחים נט:], י) צ"ל אם על תודה משמע כו'. צ"ק, כ) [בד"ה וכי], ל) צ"ל מריבין ופירש לשון מחלוקת. צ"ק בשם ס"י, מ) צ"ק, נ) צ"ק, ס) צ"ל וקס"ד דדרך כו'. צ"ק, ע) צ"ל הכי אם איתא דר' יוסי בר' יהודה הך ברייתא היכי דריש. צ"ק, פ) עיין רש"ק,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים שלא יתנו כצ"ל ותיבות אבל יחלקו בקדשים קלים נמחק:

מוסף רש"י

וכל המנחה. משמע שבמנחה עצמה יחלקו כל בני אהרן יכול לא יחלקו. יכול לא הוציא הכתוב אלא שלא יחלקו מנחות כנגד זבחים, והדין נותן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות תחת זבחים בדלות, דבקרבן עולה ויורד מביא עני עופות תחת בהמה, זבחים היינו בהמה הטעונה זביחה בסכין אבל יחלקו מנחות כנגד עופות. כנגד חטאת העוף שהרי קמו תחתיהן בדלות. דכתיב במטמא מקדש ובשמיעת קול (ויקרא ה) ואם לא תשיג ידו לשתי תורים והביא את קרבנו אשר חטא עשירית האיפה וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן. דכולהו קראי יתירי נינהו, דמצי למיכתב כל מנחה לכל בני אהרן תהיה, למה ליה לפרושי כל מיני מנחות ת"ל ועל מחבת. אם אינו ענין למנחות כנגד זבחים שאינן מינן, תנהו ענין לזבחים ועופות יכול לא יחלקו עופות. יכול לא מיעט הכתוב אלא שלא יחלקו עופות כנגד זבחים והדין נותן שהעופות מעשיהן ביד, מליקה בציפורן, והזבחים מעשיהן בכלי בסכין מחבת כנגד מרחשת. מחבת ומרחשת כלים היו במקדש, וכל המנחות הנקמצות טעונות לוג שמן, ומחבת צפה ואינה עמוקה ומתוך שהיא רחבה וצפה, הסולת מתפשט בכולו והאור שורף את שמנה, לפיכך מעשיהן קשים, ומרחשת עמוקה ואין האור שורף את השמן לפי שנבלע בעובי החלות לפיכך מעשיהן רכין מחבת כנגד מחבת. טול אתה חלקי במנחת ראובן ואני אטול חלקך במנחת שמעון יכול לא יחלקו. קרבן כנגד חבירו בקדשי קדשים. כמו מנחה אבל יחלקו. קרבן כנגד חבירו בקדשים קלים. דאית להו זכייה בגווייהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה בשביל זה ואפילו בעל מום. שאף הם היו מתליעין בעצים ומפשיטים ומנתחים ושוחטים (קידושין נג.) איש כאחיו למעוטי קטן (שם). לכל קרבנם. גבי סדר מתנות כהונה שנאמרו לאהרן על הסדר בפרשת ויקח קרח, וזה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש וגו' וכתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו וקדריש להו הכא כל כל, דכולהו לרבות לוג שמן. שאף הוא נאכל שהרי הוא קרוי קרבן דכתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן אלמא הוא נמי בכלל והקריב והיינו קרבן (זבחים מד:). סלקא דעתך אמינא. כלומר האי דאיצטריך כל לרבויי ולא נפקא ליה מקרבנם מן האש כתיב. דמשמע הנותר מן האשים, ומזה לא עלה לאשים כלום (שם) ולא קשיא הרי קרב ממנו לאשים שהרי אשם מצורע בא עמו וכה"ג חשבינן לעיל ממנו לאשים בשתי הלחם משום כבשים, הא לא קשיא דאשם לא שייך בהדי לוג לגמרי דאדם מביא אשמו עכשיו ולוגו עד עשרה ימים כדאמרן בהקומץ זוטא (לעיל טו:) (לעיל נח.). ואכלו אותם אשר כופר בהם. דבר שיש בו כפרה נאכל ושאין בו כפרה אינו נאכל והאי להתיר קא אתיא. חדש במדינה נבילה היא. לפי שנמלקה לרבות אשם נזיר. נזיר שנטמא במת מביא אשם כשטהר מטומאתו ומכשירו להתחיל ולמנות נזירות טהרה והימים הראשונים יפלו, ואתי לרבות שיהא נאכל דאי לא הוה כתיב לכל לא הוה מרבינן להו, דכתיב אשר כופר בהם והני להכשיר אתו, זה להכשירו בקדשים וזה להתחיל נזירות טהרה אשם מצורע בהדיא כתיב ביה. דנאכל דכתיב כי כחטאת האשם הוא לכהן, ומיהו נהי דאשמם דכתיב הכא לסדר בפרשה כל עשרים וארבע מתנות כהונה אלא כל למה לי אשר ישיבו זה גזל הגר. דכתיב ביה האשם המושב לה' לכהן, ותניא אשם זה קרן המושב זה חומש, או אינו אלא זה אשם ממש כשהוא אומר מלבד איל הכפורים הוי אשם זה קרן וכך הוא הענין שהגוזל את חבירו ונשבע לו ואח"כ הודה משלם קרן וחומש לבעלים ואשם למזבח כדכתיב בפרשת ויקרא והיה כי יחטא ואשם וגו', ואם מת נותן ליורשיו ואם גר היה ומת שאין לו יורשין להחזירו להם נתנן הכתוב לכהן, ופרשת גזל הגר אמורה בפרשת נשא אם אין לאיש גואל להשיב האשם וגו' וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואל אלא זה הגר. שלך היא ולבניך. שיהו כנכסים של חולין שאין בו שום קדושה דממון בעלים הוא ואגזל לחודיה קאי האי לך הוא, והאי דכתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו אשארא קאי דהוו מידי דאכילה (זבחים מד:).

עין משפט נר מצוה

ג א ב מיי' פ"י מהל' מעה"ק הל' טו:
ד ג ד מיי' שם הלכה יז:
ה ה מיי' פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הל' ג ופ"א מהלכות בכורים הלכה ד:
ו ו מיי' שם ופ"ז מהל' תמידין ומוספין הל' יב:
ז ז מיי' פ"ג מהל' סוטה הלכה טו:
ח ח מיי' פ"ז מהל' מעה"ק הלכה ז:
ט ט מיי' פ"ט שם הל' יא:
י י מיי' שם הלכה ג:
יא כ מיי' פ"א מהל' בכורים הלכה ז:
יב ל מיי' פ"ח מהל' גזילה הל' ה:

תורה אור השלם

1. וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתַּנּוּר וְכָל נַעֲשָׂה בַמַּרְחֶשֶׁת וְעַל מַחֲבַת לַכֹּהֵן הַמַּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִהְיֶה: ויקרא ז ט
2. וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשֶּׁמֶן וַחֲרֵבָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: ויקרא ז י
3. וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשֶּׁמֶן וַחֲרֵבָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: ויקרא ז י
אִם עַל תּוֹדָה יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת מְשֻׁחִים בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן: ויקרא ז יב
4. זֶה יִהְיֶה לְךָ מִקֹּדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים מִן הָאֵשׁ כָּל קָרְבָּנָם לְכָל מִנְחָתָם וּלְכָל חַטָּאתָם וּלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קֳדָשִׁים לְךָ הוּא וּלְבָנֶיךָ: במדבר יח ט
5. וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כֻּפַּר בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא יֹאכַל כִּי קֹדֶשׁ הֵם: שמות כט לג
6. וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בִּמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחַטָּאת וְאֶת הָעֹלָה בִּמְקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַּחַטָּאת הָאָשָׁם הוּא לַכֹּהֵן קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא: ויקרא יד יג

רבינו גרשום

לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה: שלא קמו מנחות בדלות אלא בדלי דלות: ועל מחבת לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחה תנהו לעופות: עשייתן ביד. מליקה בציפורן: בכלי. בסכין: ההוא. ברייתא מנין שאין חולקין: מכל נפקא. כל מנחה בלולה בשמן והאי דחזקיה נפקא ממנחה דיכול למימר מנחה בלולה בשמן וחריבה: והא אפיקתיה ההוא כל מנחה בלולה לעיל בפרק כל המנחות באות מצה בסופיה לכדר' יוסי בר' יהודה מה כל (וכל) האמור למטה שני מינין: ההוא מוי"ו דמכל ובריית' מכל: רבינא אמר הא דחזקיה אתיא מדתני לוי: סלקא דעתך אמינא מן האש כתב דבר שממנו לאישים שיריו לכהנים אבל לוג שמן שאין ממנו לאישים אימא לא קמ"ל: להכשיר א) אתי לשתות יין ולגלח ולטמא למתים קמ"ל ב):

א) כן פירש גם ברש"י כת"י אבל תמוה דהא אשם נזיר טמא הוא דמייתי ולהכשירו כדי שיחול עליו נזירות טהרה וצ"ע: ב) כאן צ"ל מ"ש בע"ב מד"ה זה גזל הגר עד תיבת אליו:

שיטה מקובצת

א] תיבות איש כאחיו נמחק: ב] ואפילו בעל מום. לאו מהאי קרא נפקי דבפ' טבול יום מפיק ליה מכל זכר בבני אהרן אלא עיקר קרא למעוטי קטן ואורחיה דתלמודא להיו' כולל שתי דרשות מקרא אחד אע"פ שאינן יוצאות ממנו כי ההיא דב"מ והתעלמת כו'. תו"ח: ג] לכל קרבנם כל הני דרשות מיתורא דכל נפקי דהא עיקר קרא אצטריך לגופיה כדאיתא במדרש למה נשנית מתנות כהונה בפרשת קרח כדי שיוכל אהרן לומר לטובתו נשברה רגל פרתי כך לפי שערער קרח על הכהונה כו' ע"ש וכתב הר"פ בזבחים לפר"ש קשה א"כ אמאי קאמר לכל חטאתם לרבות כו' סד"א כו' אימא דהכא נשנית משום מחלקתו של קרח אע"ג דלא אצטריך וי"ל דנהי דנתפרשה פעם אחרת מ"מ אצטריך לומר מה היה צריך יתור דכל מאחר שאני יכול לשמוע במקום אחר. תו"ח: ד] כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע דנקרא נמי קרבן דכתיב והקריב אותו לאשם ולוג השמן דהקרבה נמי אלוג השמן קאי. תו"ח: ה] אפילו לקדש בו את האשה מדחשיב ממונו לקדש בו את האשה אלמא חולקים גזל הגר כנגד גזל הגר דהא בהא תליא כדאיתא בפ' האיש מקדש דמוכיח דאין מקדשין בהן את האשה בחלקו דקדשי קלים מדאין חולקין קדשים קלים כנגד קדשים קלים וא"כ גבי גזל הגר דחשיב ממונו לקדש בו את האשה (אלמא) [א"כ ש"מ] חולקין גזל הגר נגד גזל הגר ותימה דאמרינן בפרק הגוזל בעי רבא מהו לחלוק בגזל הגר הדר פשטה אשם קרייה רחמנא ואין חולקין וכיון דאין חולקין אין מקדשין כדפי' לעיל דהא בהא תליא וי"ל דודאי בשעת חלוקה פשיטא ליה דיש לו דין אשם אבל כי מטי לידיה הוי חולין גמורים דמעות נינהו ולא דמי לבשר קדשים דאית ביה בזיון לקודש אף לאחר דמטי לידיה דכהן והכי נמי מסתברא שהרי רבא עצמו דבעי הך בעיא בעי לעיל מיניה הקריבה לחצאים או בלילה לא יצא מאי טעמא אשם קרייה רחמנא והדר קמבעיא ליה מהו שיחלוקו אלא ודאי בדבר שקודם דמטי לידיה דכהן ודאי פשיטא ליה דיש ליה דין אשם אלא דבשעת חלוקה מבעיא ליה אלמא דיש חילוק אף אנו נאמר יש חילוק בין בשעת חלוקה דעדיין לא מטי אלא לידי הגזבר הממונה על כך אבל לאחר שנתחלק לכל אחד ואחד אין דין אשם. תו"ח. גליון אפילו לקדש בו את האשה וא"ת והא כתיב בתריה בקדש הקדשים תאכלנו וי"ל דאשאר מתנות קאי דמידי דאכילה הוי. מהר"פ:

ו] המנחות בסופו: ז] אתי לגלח עליה ולשתות יין ולטמא ותיבות [ליחול עליה] נזירות טהרה נמחק: ח] וסמיך ליה אם על: ט] פליג עליה וי"ל דהכא מ"מ פריך לר"י הך סברא דאין חולקין מנלן דהא לא אשכחנא תנא דפליג על הך ברייתא. תו"ח: